

W SZKOLE ŚWIĘTEJ SIOSTRY FAUSTYNY

CHERUBIN

W „Sumie Teologicznej” św. Tomasz opisuje świat aniołów jako doskonale uporządkowany. Wyodrębnia trzy hierarchie, a w każdej z nich trzy rzędy według różnych czynności i zadań, jakie są właściwe dla duchów niebieskich. Powołując się na św. Dionizego i św. Grzegorza przedstawia dziewięć chórów anielskich. Do pierwszej hierarchii należą Serafini, Cherubini i Trony. W drugiej są Panowania, Moce i Władze. Trzecią stanowią Zwierzchności, Archaniołowie i Aniołowie. Cherubini należą do najwyższej hierarchii, odróżniają się więc od innych aniołów. O Cherubinach pisze także św. Faustyna w swym „Dzienniczku”, numery: 781, 1022, 1271, 1632.

Cherub – Cherubin

Pierwszymi spośród duchów niebieskich, których wymienia Biblia już na początku swoich kart, są Cherubini: *Bóg postawił przed ogrodem Eden cherubów i połyskujące ostrze miecza, aby strzec drogi do drzewa życia* (Rdz 3, 24). Biblia w tym miejscu nie opisuje ich postaci, wskazuje tylko na ich zadania: z lśniącymi mieczami strzegą drogi do drzewa życia. Znacznie więcej dowiadujemy się o nich z innych miejsc Pisma Świętego. O ich wyglądzie mówią wizje Ezechiela, a przede wszystkim bardzo szczegółowe wskazania, jakie otrzymał Mojżesz przed wykonaniem Arki Przymierza. W Księdze Wyjścia, 1 Księdze Królewskiej, 2 Księdze Kronik przedstawieni są jako strażnicy Arki Przymierza, osłaniający ją swymi skrzydłami i stanowiący zarazem widzialną podstawę niewidzialnego tronu Bożego. Na tej podstawie możemy powiedzieć, że Cherubini to tajemnicze byty

niebieskie, przedstawiane w postaci człowieka o cechach ludzkich i zwierzęcych i ze skrzydłami. Charakterystyczne jest to, że całe ich ciała, plecy, ręce i skrzydła były wypełnione oczami (Ez 10,12). Jak wszystkie duchy niebieskie, tak i Cherubini są sługami Boga, podtrzymującymi Jego majestat Boski i przypominające ludziom o Jego obecności.

Nazwa Cherub, Cherubin, od hebrajskiego *kerubim* oznacza „błogosławić”. Są to więc byty duchowe, które są w bliskości Boga i błogosławią Go. W wizji Ezechiela tworzą żywy rydwan dla wspaniałości Bożej (Ez 1, 5-28). Złote cheruby ze świątyni Salomona określono raz jako „wóz tronowy” (1 Krn 28, 18). Bardzo obszerne i wielce pożyteczne jest wyjaśnienie Doktora Anielskiego: *nazwa „Cherubini” pochodzi od wybitności ich wiedzy ze względu na doskonałe „widzenie” Boga, na pełne przyjęcie światła Bożego, kontemplacji w Bogu piękna i porządku rzeczy i ze względu na to, sami mając tak doskonale poznanie, udzielają go obficie* (ST I, z. 108, a. 5).

Zadania Cherubina

W opisach św. Siostry Faustyny Cherubin przedstawiany jest jako duch z mieczem ognistym, podobnie jak w Księdze Rodzaju. *Miłość nie zna bojaźni, przechodzi przez wszystkie chóry anielskie, które przed Jego tronem trzymają straż. Ona się nie zleknie nikogo; ona dosięga Boga i tonie w Nim jako w jedynym skarbie swoim. Cherubin z mieczem ognistym, który strzeże raju, nie ma władzy nad nią. O czysta miłości Boża, jakżeś wielka i nieporównana. O, gdyby dusze poznały moc Twoją* (Dz. 781).

W innym miejscu wyznaje: ...*dla miłości nie ma bram straży, nawet bystry Cherubin z mieczem ognistym nie zatrzyma miłości* (Dz. 1022). Albo też: *Nie lękam się ani Serafinów, ani Cherubina stojącego z mieczem* (Dz. 1632).

Ponieważ ludy wszystkich czasów przypisywały istotom nadziemskim ludzką postać i ludzkie działanie, wyobrażano też sobie, że bóstwa są uzbrojone. Nawet księgi biblijne przedstawiają Boga jako wojownika w pełnym uzbrojeniu: *Pan przywdział sprawiedliwość jak pancerz i hełm zbawienia włożył na swą głowę* (Iz 59, 17; por. Mdr 5, 18-22). Święta Faustyna zawsze widzi Cherubina uzbrojonego w miecz, dodając najczęściej, że jest to miecz ognisty. Miecz ma znaczenie symboliczne. W ręku Boga czy Bożego wojownika miecz jest wyciągnięty ku przestrodze lub karze. *Tak mówi Pan: Oto Ja jestem przeciwko Tobie i dobędę miecza mego z pochwy, i wytnę spośród ciebie sprawiedliwego i grzesznika* (Ez 21, 8).

Cherubin z mieczem jest wykonawcą władzy sędziowskiej Boga. Czy tylko to? Święty Tomasz stwierdza, że umysł ludzki poznaje istoty duchowe oraz ich działanie w sposób niedoskonały i dlatego możemy tylko w sposób ogólny wyodrębnić ich zadania. *Gdybyśmy doskonale poznawali ich zadania oraz ich odrębności, wiedzielibyśmy, jakie każdy anioł ma swe zadania i znalibyśmy jego role w świecie* (ST I, z. 108, a. 3). Nie można dokładnie poznać wszystkich zadań, jakie Bóg wyznaczył duchom czystym do spełniania wobec człowieka. Należy mieć jednak przekonanie, że każde miejsce, gdzie przebywa człowiek, nie jest pozbawione obecności anioła. Nawet jeśli jest to miejsce złe lub staje się miejscem zagrożonym przez zło.

Święta Faustyna ukazuje Cherubina jako tego, który strzeże. *Kiedy poznałam, jak niebezpiecznie jest w czasach obecnych być przy furcie, a to z powodu zamieszek rewolucyjnych, i jak ludzie źli mają nienawiść do klasztorów, poszłam na rozmowę z Panem i prosiłam, aby za-*

rzędził tak, że[by] żaden człowiek nie śmiał się zbliżyć do furty. Wtem usłyszałam te słowa: „Córko Moja, z chwilą kiedyś poszła do furty, postawiłam Cherubina nad bramą, aby jej strzegł, bądź spokojna.” Kiedy przyszłam z rozmowy, którą miałam z Panem, ujrzałam obłoczek biały, a w nim Cherubina z rękoma złożonymi, spojrzenie jego jak błyskawica; poznałam, jak ogień miłości Boga pali się w tym spojrzeniu... (Dz. 1271). Cherubini są wyjątkowymi stróżami. Po raz pierwszy Bóg postawił ich przed ogrodem Eden, by strzegły drzewa życia. Mojżesz przedstawia ich jako strażników Arki Przymierza, która przez osiemset pięćdziesiąt lat była widocznym znakiem obecności Pana dla Jego ludu. Jezus spełnia prośbę swojej oblubienicy i stawia Cherubina nad bramą klasztorną, aby jej skutecznie strzegł. Tak więc bogobojni i pokładający nadzieję w Panu cieszą się opieką anielską, o czym przypominają psalmy: *Anioł Jahwe zakłada obóz warowny wokół bojących się Jego imienia i niesie im ocalenie* (Ps 34[35], 8); *swoim aniołom rozkazał w twej sprawie, aby cię strzegli na wszystkich twych drogach* (Ps 91[90], 11).

Będziemy jako aniołowie

Pan Jezus nie tylko posyła swoich aniołów ludziom do pomocy. On również daje obietnicę, że święci będą równi aniołom (Łk 20, 36). Święty Tomasz stwierdza, że z *daru łaski Bożej ludzie mogą wysłużyć sobie tak wielką chwałę, że zrównają się z aniołami*, któregośkolwiek z dziewięciu chórów anielskich (ST I, z. 108, a. 8). Święty Bonawentura wyodrębnia nawet dziesiąty chór, do którego wchodziłoby ludzie o wybitnej świętości. Najwybitniejszą świętością posiadała Matka Boża, będąca Królową Aniołów. Z pewnością do tego chóru należy św. Faustyna. Dla nas wciąż droga otwarta. Zwłaszcza, że *dwa źródła wytrysły w kształcie promieni z Serca Jezusowego. Nie dla aniołów ani Cherubinów, Serafinów, ale dla zbawienia człowieka grzesznego* (Dz. 522).

ks. Karol Dąbrowski CSMA